

да мя погуби прѣдъ олтаря, и азъ да го не накажѣхъ както му ся стой? „

А слѣдъ малко помълчаваніе, подземаше пакъ думжъ и захващаше да осжда себе си повече отъ Циннжъ:

“ Ако толкозь гражданы, думаше на себе си, молитствувать смъртътъ ти, и искать да умрѣшь, Августе, достоинъ ли си ты за животъ? Кога щѣтъ най-послѣ да прѣстанѣтъ вече наказаніята? До кога ще проливашь кръвъ? Главата ти е турена срещу стрѣлытъ на благороднытъ момцы, които мислятъ че тебе като убійцѣтъ ще обезсмъртятъ имената си. Не! животътъ ти не струва толкозь, щото да е нужно да затрѣмешъ други за да отървешъ себе си ”

Съпругата му Ливія, като го слушаше така да приказва, прѣсече му думжъ най-послѣ и рече: « Искашъ ли да чуешъ съвѣтъ отъ женжъ? Направи както лѣкаритѣ които като отбѣгватъ отъ лютытъ цѣрове употребяватъ лекытъ. Що спечели до днесъ съсъ строгостътъ си? На Салвентина на